

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (N. Russu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Budăi, A. Bostan, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
judecători

Aliona Miron
Oxana Parfeni
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului declarat de Galițchi Alexei,
în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Galițchi Alexei împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliul Superior al Magistraturii și Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, cu privire la încasarea prejudiciului moral cauzat prin încălcarea dreptului la examinarea plângerii penale,
împotriva deciziei din 16 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 28 ianuarie 2022, Galițchi Alexei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova, cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea plângerii penale din 27 martie 2019 și încasarea din bugetul de stat al Republicii Moldova a sumei de 12 000 000 Euro cu titlu de prejudiciului moral și a sumei de 10 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 27 martie 2019 s-a adresat Procurorului - Șef al Procuraturii Anticorupție cu plângere penală, în care a solicitat de a dispune prin ordonanță începerea urmăririi penale în privința judecătorilor din sistemul judecătoresc din Republica Moldova, Angela Catană, Ion Busuioc, Lilia Vasilevici, în temeiul art. 328 (3) din Codul penal - excesul de putere și depășirea atribuțiilor de serviciu săvârșite de o persoană cu funcție de demnitate publică, soldate cu urmări grave.

Reieșind din prevederile art. 19, 254, 265, 274 din Codul de procedura penală, considera că Procuratura a fost obligată să primească plângerea din 27 martie 2019, să cerceteze circumstanțele cazului dat complet, obiectiv, sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului și în urma probelor acumulate să dispună prin ordonanță motivată începerea urmăririi penale sau refuzul de a dispune începerea urmăririi penale.

Considera că sunt norme de drept în vigoare, care au produs și produc efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova, și sunt obligatorii atât pentru Procurorul General al Republicii Moldova, precum și pentru toți procurorii din cadrul Procuraturii Republicii Moldova.

Relevă că, prin ordonanța din 09 aprilie 2019 a procurorului în Procuratura Anticorupție, Dorin Compan, s-a dispus de a refuza în primirea, înregistrarea și examinarea plângerii din 27 martie 2019.

La 16 mai 2019 a contestat ordonanța abuzivă și ilegală a procurorului Dorin Compan din 09 aprilie 2019 cu o altă plângere, adresată Procurorului - Șef al Procuraturii Anticorupție în ordinea art. 299/1, 299/2 din Codul de procedură penală.

Prin ordonanța altui procurorului din Procuratura Anticorupție din 31 mai 2021, Adriana Bețișor, a fost respinsă plângerea din 16 mai 2019.

La 11 iunie 2019, a contestat la Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana ordonanțele ilegale și abuzive ale procurorilor Dorin Compan și Adriana Bețișor în ordinea articolului 313 din Codul de procedură penală.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iulie 2019, plângerea din 11 iunie 2019 a fost respinsă. Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a respins plângerea din 11 iunie 2019 din motivul că argumentele privitor la faptul că procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274 din Codul de procedură penală, le consideră declarative și nefondate și vin în contradicție cu faptele constatate pe parcursul examinării plângerii. Instanța de fond a mai constatat că toate acțiunile întreprinse de organul de urmărire penală și procurori au fost efectuate în strictă corespundere cu normele de procedură penală.

Consideră că, Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a încălcat flagrant și termenul de 10 zile de examinare a plângerii lui Alexei Galițchi din 11 iunie 2019, stabilit în articolul 313 alin. (4) din Codul de procedură penală.

La 31 iulie 2019, a atacat cu recurs la Curtea de Apel Chișinău încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iulie 2019, în ordinea articolelor 437 - 451 din Codul de procedură penală. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2019, cererea de recurs din 31 iulie 2019 a fost respinsă ca inadmisibilă. Curtea de Apel Chișinău la 31 octombrie 2019 a refuzat să examineze în fond cererea de recurs, depusă la 31 iulie 2019, din motivul că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iulie 2019 nu putea fi atacată cu recurs.

A reținut că, art.313 alin. (6) din Codul de procedură penală, stipulează cu certitudine că încheierea judecătorului de instrucție privind refuzul în pornirea urmăririi penale, (în speța refuzul pornirii urmăririi penale) poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

Art. 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale îi garantează dreptul la un recurs și încă la un recurs efectiv. Susține că, odată ce art. 2 al Protocolului 7 la Convenție acordă dreptul persoanei vinovate la două grade de jurisdicție în materia penală, atunci și persoanei care se pretinde victimă îi este acordat dreptul la două grade de jurisdicție în materia penală, în caz contrar ar fi încălcat unul din principiile generale ale dreptului procedural penal - egalitatea părților în fața legii.

Art. 313, 473 din Codul de procedură penală, nu interzice declararea unui recurs împotriva unei încheieri judecătorești privind revizuirea unui proces penal. Ar fi o

aberație totală ca o încheiere judecătorească asupra refuzului de a dispune începerea urmăririi penale, să fie irevocabilă.

În așa circumstanțe art. 313, 473 din Codul de procedură penală este în contradicție cu art. 4, 7 și 8 din Constituția Republicii Moldova, nu are putere juridică și nu produce careva efecte juridice.

Relata că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pe cauza Souminen v. Finlanda, reiterată în cauza Fornin vs. Moldova, a constatat că „rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a formulat cerințe privitoare la desfășurarea unui proces echitabil, așa cum impune articolului 6 paragraful 1 din Convenție.

Astfel, Curtea a decis că textul implică obligația anchetei de a proceda la un examen atent al tuturor capetelor de cerere, formulate de reclamant, ale argumentelor și cererilor de probă ale părților, având ca scop de a aprecia pretențiile acestora pentru decizia pe care o va adopta (Van de Hurc Pays-Bas din 19.04.1994), că pentru imperativele echității impuse de articolul 6 paragraful 1 din Convenție se găsește obligația pentru autoritățile de urmărire penală de a formula un ansamblu al proceduri care să nu se finiseze numai cu audierea contradictorie a părților.

Sustine că, nerespectarea prevederilor art. 19 alin.(3) din Codul de procedură penală, în sensul aprecierii date în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Brennan vs Marea Britanie; cererea nr. 39846/98), prin care a stipulat că dacă scopul principal al articolului 6 din Convenție în privința problemelor penale este asigurarea unui proces echitabil de către instanța judecătorească competentă de a determina orice acuzație penală, atunci din aceasta nu reiese că articolul 6 paragraful 1 din Convenție nu este aplicabil stadii prejudiciară de examinare a cauzei.

Astfel articolul 6 paragraful 1 din Convenție poate să se refere la cauză și până la momentul când aceasta este expediată în instanța de judecată, dacă și în măsura în care echitatea cercetării judecătorești poate fi încălcată din cauza nerespectării dispozițiilor articolului 6 din Convenție la stadia prejudiciară de examinare a cauzei, cade sub incidența prevederilor articolului 6 al Convenției.

Învederează că, ordonanțele procurorilor Dorin Compan și Adriana Bețișor în cauză au un caracter superficial, iar situația de fapt și de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 și 91 din Hotărârea din 02.11.2010 în cauza Mătășaru și Savinschi contra Moldova, în care la fel se impunea obligația pozitivă a statului de a efectua o investigație oficială și multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuia să se limiteze pe concluzii pripite și nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigații, pentru a-și motiva refuzul în începerea urmăririi penale pe presupuneri și ipoteze preconcepute.

Indică că, atât organul de urmărire penală cât și procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările, formulate de către avocatul lui Alexei Galițchi, Nicolae Daniliuc, prin ce au încălcat articolul 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și anume obligația generală a statului

de a recunoaște oricărei persoane, aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție.

Organul de urmărire penală, procurorii, instanțele de judecată din Republica Moldova, au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274, 313, 437 - 551 din Codul de procedură penală, nu s-a efectuat nici o cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva și ai proteja pe acești judecători, instanțele de judecată au închis ochii la aceste acțiuni criminale ale procurorilor.

Prin astfel de abuzuri și acțiuni criminale ale instanței de judecată națională, pe parcursul a 63 luni și 25 zile, i-a fost violat unul din drepturile fundamentale, garantat de art. 25 din Constituția Republicii Moldova - dreptul la libertate individuală și la siguranță.

Prin astfel de abuzuri și acțiuni criminale ale instanței de judecată națională, pe parcursul a 63 luni și 25 zile, i-a fost violat unul din drepturile fundamentale, garantat de art. 5 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale - dreptul la libertate și la siguranță. O reparație echitabilă a prejudiciului moral, în sensul art. 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților omului, cauzat prin încălcării dreptului la examinare a plângerii penale din 27 martie 2019 în strictă corespundere cu prevederile articolelor 19, 254, 265, 274, 313, 437 - 451 din Codul de procedură penală, ar constitui suma de 12 000 000 Euro.

Prin hotărârea din 31 octombrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de Galițchi Alexei a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 123)

La 23 noiembrie 2022, Galițchi Alexei a contestat cu apel hotărârea din 31 octombrie 2022 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, solicitând casarea integrală a hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 16 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Galițchi Alexei cu menținerea hotărârii din 31 octombrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că reieșind din pretențiile deduse judecății și temeiul de drept invocat de către reclamant, instanța de fond corect a stabilit că raportul juridic material-litigios dintre părți este prezumat în materia răspunderii civile delictuale.

A statuat că, componența delictului civil, include următoarele elemente: prejudiciul, fapta ilicită, raportul causal dintre fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția. Se accentuează că, prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial ale faptei ilicite. Pentru a fi angajată răspunderea delictuală a unei persoane, este necesar ca între fapta ilicită și prejudiciu să existe un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu. Vinovatul răspunde pentru faptele sale cu vinovăție, adică va repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune. Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Instanța de apel a apreciat ca fiind justă constatarea instanței de fond că, reclamantul Galițchi Alexei a făcut uz de drepturile sale consacrate la art. 19, 254, 265, 313 din Codul procedură penală, a depus plângeri în adresa organelor competente, a obținut răspunsuri la plângerile depuse, iar în cazul când nu a fost de acord cu hotărârile adoptate în privința plângerilor depuse, Galițchi Alexei a făcut uz de dreptul de a ataca și a contesta hotărârile emise la soluționarea plângerilor înaintate.

A conchis că, prima instanță a ajuns la o concluzie corectă despre netemeinicia acțiunii reclamantului. Or, reclamantul Galițchi Alexei solicită încasarea de la bugetul de stat al Republicii Moldova în beneficiul său a prejudiciului moral în mărime de 12 000 000 Euro, cauzat prin încălcarea dreptului la examinarea plângerii penale din 27 martie 2019 în strictă corespundere cu prevederile art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 din Codul procedură penală, însă nu a prezentat în judecată vreo hotărâre a judecătorului de instrucție prin care să fie constatată încălcarea drepturilor consacrate la art. art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 din Codul procedură penală, or, controlul legalității acțiunilor, inacțiunilor și actelor se efectuează în conformitate cu Capitolul VII, iar controlul judiciar al procedurii prejudiciare se efectuează în conformitate cu Capitolul VIII, Partea Specială, din Codul de procedură penală. Fiind supuse controlului judiciar acțiunile prejudiciare, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iulie 2019, dosar nr. 10-1000/19, instanța de judecată a ajuns la concluzia că versiunea petiționarului, relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvigătoare, iar plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că actele procurorului, sunt legale în fond.

În afară de ordonanțele procurorilor care au fost supuse controlului judiciar și încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 30 iulie 2019, prin care s-a constatat legalitatea actelor procurorului, reclamantul Galițchi Alexei nu a prezentat alte probe, care să justifice angajarea Statului la răspundere delictuală. Deci, instanța de apel a reținut ca fiind juste argumentele primei instanțe că, reclamantul nu a demonstrat existența vreunei fapte ilicite din care să rezulte prejudiciul invocat. Prin urmare, reclamantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale, în special, în condițiile în care nu a fost demonstrată fapta ilicită a Statului invocată de reclamantul Galițchi Alexei, care să decurgă din încălcarea drepturilor prevăzute la art. art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 din Codul de procedură penală.

La 26 mai 2023, Galițchi Alexei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei contestate, emiterea unei decizii noi privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 1-4, vol. II).

În motivarea recursului a reiterat argumentele indicate în cererea de apel.

Suplimentar a invocat că, a demonstrat prin probe incontestabile că organul de urmărire penală, procurorii, Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, Curtea de Apel Chișinău au încălcat flagrant și abuziv prevederile art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 din Codul de procedură penală la examinarea plângerii penale din 27 martie 2019.

La 26 mai 2023, avocatul Daniliuc Nicolae, în interesele lui Galițchi Alexei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei contestate, emiterea unei decizii noi privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 1-4, vol. II).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 16 martie 2023.

La 24 mai 2023, copia deciziei din 16 martie 2023 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată prin intermediul poștei electronice în adresa participanților la proces.

Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că, recursul declarat de Galițchi Alexei și de către avocatul Daniliuc Nicolae, în interesele lui Galițchi Alexei la 26 mai 2023, se consideră depuse în termenul stabilit de lege.

Curtea Supremă de Justiție, la 13 iunie 2023, a expediat în adresa intimatului copia recursului declarat, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire și avizul de recepție, anexate la materialele dosarului (f.d. 7, vol. II).

Conform art. XI alin. (1) și (3) din Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. IV, V pct. 1–9 și 11–16 și art. VII, care vor intra în vigoare la 01 septembrie 2023.

Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Respectiv, recursul declarat de Galițchi Alexei și de către avocatul Daniliuc Nicolae, în interesele lui Galițchi Alexei a fost depus până la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, și va fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Deși cererea de recurs este contrasemnată de avocatul Daniliuc Nicolae, în interesele lui Galițchi Alexei, în raport cu prevederile legale, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că avocatul Daniliuc Nicolae nu avea acest drept din considerentele ce urmează.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut și poate fi limitat de către autoritățile statului, în special, în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unei căi de atac. Cu toate acestea, restricțiile legale pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului dat. În plus, astfel de limitări sunt conforme articolului 6 § 1 din Convenție numai în cazul în care urmăresc un scop legitim și în cazul în care există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit (cauza Malahov vs Republica Moldova, hotărâre din 07 iunie 2007, § 28; cauza Sultan vs Republica Moldova, hotărâre din 05 iunie 2018, § 24; cauza Graciova vs Republica Moldova, § 23 – 24).

Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (cauza Marc Brauer vs Germania, hotărâre din 01 septembrie 2016, § 34; cauza Miessen vs Belgia, hotărâre din 16 octombrie 2016, § 64; cauza Samardžić vs Croația, hotărâre din 20 iulie 2017, § 28; cauza Zubac vs Croația (Marea Cameră), hotărâre din 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, în conformitate cu art. 433 lit. a)), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța verifică dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

În acest sens, art. 433 lit. c) din Codul de procedură civilă prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În același context, art. 75 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilește că, în procesul civil, persoanele fizice își pot apăra interesele personal, prin avocat sau avocat stagiar. Participarea personală în proces nu face ca persoana fizică să decadă din dreptul de a avea avocat.

Art. 10 alin. (1) din Legea cu privire la avocatură, statuează că profesia de avocat poate fi exercitată de persoana care are cetățenia Republicii Moldova, în privința căreia nu a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, are diplomă de licențiat în drept sau echivalentul acesteia, se bucură de o reputație ireproșabilă și a fost admisă în profesia de avocat după susținerea examenului de calificare.

Prevederile art. 25 din aceeași lege stipulează că, licența pentru exercitarea profesiei de avocat se retrage în cazul neexercitării repetate, în decursul unui an, a atribuțiilor, dacă anterior avocatului i s-au aplicat sancțiuni disciplinare.

Verificând ex-officio, în temeiul prevederilor art. 433 din Codul de procedură civilă, condițiile de admisibilitate a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, reține că potrivit deciziei Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 07 decembrie 2020 avocatului Nicolae Daniliuc i s-a aplicat sancțiune disciplinară sub formă de retragerea a licenței pentru exercitarea profesiei de avocat, iar prin decizia Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 01 martie 2021, a fost respinsă cererea prealabilă lui Nicolae Daniliuc împotriva deciziei din 07 decembrie 2020. În aceeași ordine de idei se atestă că potrivit informației publicate de Ministerul Justiției, Nicolae Daniliuc nu este inclus în Lista avocaților cu drept de exercitare a activității pentru anul 2023.

Din această perspectivă, instanța de recurs subliniază că Nicolae Daniliuc a ignorat prevederile legale cu privire la împuternicirile reprezentantului și subiectul exercitării căii de atac. Mai mult, un raționament subsidiar rezidă în faptul că statutul de avocat prezumă că aceasta a fost în măsură să cunoască cerințele legii și modul de reprezentare în instanță. În esență, drepturile procedurale sunt însoțite, de obicei, de obligații procedurale (cauza Zubac, ibidem, § 93). Astfel, reprezentantul recurentului trebuia să dea dovadă de vigilență la pregătirea dosarului pentru instanța de recurs și să se aștepte că aceste exigențe procedurale să fie aplicate întocmai cu scopul acestora. Or, în caz contrar, flexibilitatea excesivă manifestată de instanțele de judecată față de limitările analizate ar conduce la eliminarea cerințelor procedurale stabilite prin lege (cauza Nicolae Popa vs România, hotărâre din 09 decembrie 2014, § 17, cauza Tence vs Slovenia, hotărâre din 31 mai 2016, § 31,

cauza Parol vs Polonia, hotărâre din 11 octombrie 2018, § 38).

În lumina celor relatate, instanța de recurs consideră că lipsa împuternicirilor a fost cauzată în întregime de comportamentul lui Daniliuc Nicolae, fiind încălcate obligațiile procedurale stipulate la art. 437 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, deoarece, nu a fost stabilit că Daniliuc Nicolae și-a restabilit dreptul la exercitarea profesiei de avocat, sau că actul de retragere a licenței este suspendat.

Conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu este disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției.

Deci, raportând raționamentele de mai sus la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului Galițchi Alexei de acces la un tribunal (cauza Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, § 31).

Având în vedere circumstanțele care preced, Completul de judecată consideră că avocatul Daniliuc Nicolae nu avea dreptul să contrasemneze recursul lui Galițchi Alexei.

Distinct de cele indicate supra, examinând temeiurile recursului declarat de către Galițchi Alexei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se

invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Galițchi Alexei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. c) și 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Galițchi Alexei.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Aliona Miron

judecători

Oxana Parfeni

Ion Malanciuc